

Zarzuty i główne argumenty

Dochodzenie prowadzone przez Komisję w trakcie postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego 2001/2071 i analiza odpowiedzi udzielonych przez władze hiszpańskie pozwoliły na wykazanie uchybienia zobowiązaniom wynikającym z dyrektywy 1999/31 wskazanym w wezwaniu do usunięcia uchybienia, ciężących na tych władzach na mocy art. 14 lit. a) i c) dyrektywy 1999/31 oraz zobowiązań ciężących na nich na mocy art. 14 lit. b) wspomnianej dyrektywy.

Niniejsza skarga dotyczy ponadto składowiska odpadów Barranco de Sedases będącego przedmiotem postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego 2012/4068 połączonego z ww. postępowaniem z uwagi na uchybienie przez Królestwo Hiszpanii w odniesieniu do tego składowiska zobowiązaniom ciężącym na nim na podstawie art. 14 lit. b) dyrektywy 1999/31.

Analiza tych odpowiedzi umożliwiła Komisji wykluczenie z postępowania przypadków 45 składowisk odpadów, które nie mogą być uznane za istniejące składowiska odpadów w dniu 16 lipca 2001 r. lub zostały zatwierdzone i zagospodarowane zgodnie z przepisami dyrektywy 1999/31. Jednakże w świetle tego, że uchybienie nadal trwa, ponieważ władze hiszpańskie nie podjęły w niektórych wypadkach niezbędnych środków mających na celu wezwanie podmiotu zajmującego się składowiskiem do przygotowania planu zagospodarowania i zapewnienie pełnego wykonania wspomnianego planu zgodnie z wymogami dyrektywy i nie podjęły w pozostałych wypadkach niezbędnych środków mających na celu zamknięcie jak najszybciej składowisk, które nie uzyskały zezwolenia na kontynuację działania, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom ciężącym na nim na podstawie art. 14 lit. c) i b) dyrektywy 1999/31, Komisja podjęła decyzję o wniesieniu do Trybunału niniejszej skargi.

⁽¹⁾ Dz.U. L 182, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 10 lipca 2014 r. w sprawie T-271/10 H przeciwko Radzie Unii Europejskiej, Komisji Europejskiej, Misji Policyjnej Unii Europejskiej w Bośni i Hercegowinie („EUPM”), wniesione w dniu 29 września 2014 r. przez H

(Sprawa C-455/14 P)

(2014/C 448/13)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: H (przedstawiciel: adwokat M. Velardo)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie postanowienia Sądu z dnia 10 lipca 2014 r. w sprawie T-271/10 H przeciwko Radzie Unii Europejskiej, Komisji Europejskiej i „EUPM” w zakresie, w jakim oddalono w nim złożoną przez wnoszącą odwołanie skargę, po pierwsze, o stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 7 kwietnia 2010 r. podpisanej przez szefa personelu EUPM, na mocy której wnosząca odwołanie została przeniesiona na stanowisko „Criminal Justice Adviser – Prosecutor” w biurze regionalnym w Banja Luce (Bośnia i Hercegowina) oraz, w razie potrzeby, decyzji z dnia 30 kwietnia 2010 r. podpisanej przez szefa misji, o którym mowa w art. 6 decyzji Rady 2009/906/WPZiB z dnia 8 grudnia 2009 r. w sprawie Misji Policyjnej Unii Europejskiej (EUPM) w Bośni i Hercegowinie (BiH) ⁽¹⁾, a po drugie, o odszkodowanie;

- odesłanie sprawy do Sądu;
- obciążenie strony pozwanej w pierwszej instancji kosztami poniesionymi w niniejszym postępowaniu.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi następujące zarzuty:

- naruszenie prawa do obrony;
- naruszenie art. 114 regulaminu postępowania;
- naruszenie prawa;
- naruszenie prawa Unii.

⁽¹⁾ Dz.U. L 322, s. 22.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia (Włochy) w dniu 3 października 2014 r. – Promoimpresa srl przeciwko Consorzio dei comuni della Sponda Bresciana del Lago di Garda e del Lago di Idro, Regione Lombardia

(Sprawa C-458/14)

(2014/C 448/14)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Promoimpresa srl

Strona pozwana: Consorzio dei comuni della Sponda Bresciana del Lago di Garda e del Lago di Idro, Regione Lombardia

Pytania prejudycjalne

Czy zasady swobody przedsiębiorczości, niedyskryminacji i ochrony konkurencji, o których mowa w art. 49, 56 i 106 TFUE oraz przewidziana w nich zasada racjonalności, stoją na przeszkodzie przepisom krajowym, które wskutek następujących po sobie działań prawodawczych, powodują wielokrotne przedłużenie terminu wygaśnięcia koncesji na majątek publiczny obejmujący położone nad brzegiem mórz, jezior i rzek obszary o znaczeniu gospodarczym, których okres ważności zostaje ustawowo wydłużony do co najmniej jedenastu lat, co prowadzi do utrzymania prawa do korzystania z majątku publicznego wyłącznie przez danego koncesjonariusza, pomimo upływu, przewidzianego w przyznanej mu już koncesji, terminu jej ważności, czego konsekwencją jest pozbawienie innych zainteresowanych podmiotów gospodarczych wszelkiej możliwości uzyskania majątku publicznego w wyniku procedury przetargowej?